

G Ü L B E N S A K A R

*Geçmişin
Nabzu*

ATHICA
ATHICA

DESTEK
MEDYA
GRUBU

©ATHİCA: 239
ROMAN: 29

YEDİNİN NABZI
Gülben Sakar

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak Tasarım: Mina Sönmez

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumaloğlu

Yayıma Hazırlayan: Ebru Aydın

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Mualla Selen Yüksel

Son Okuma: Kardelen Uysal

Sayfa Düzeni: Derya Balcı

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Üzüm Kalender - Mina Sönmez

ATHİCA: 1.Baskı: Şubat 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-6187-63-4

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

Destek Dukkan

www.destekmediagroup.com www.destekdukk.com
[athicabooks](https://www.facebook.com/athicabooks) [athicabooks](https://www.instagram.com/athicabooks) [athicabooks](https://www.twitter.com/athicabooks)
[athicabooks](https://www.youtube.com/athicabooks) info@destekyayinlari.com

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B Bağcılar-İstanbul

Sertifika No: 45464 **Tel:** (0212) 630 64 73

*Tüm engellere rağmen hayallerinin peşinden
gitmekten vazgeçmeyen herkes için...*

*Bu kitapta yer alan tüm karakter ve olaylar
tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.*

giriş

*D*enizin hırçın dalgalarına inat, güneş hiç olmadığı kadar parlıyordu.

Hayat, getirmiş olduğu tüm güzellikleriyle beraber gelen zorluklara da katlanmayı gerektiriyordu. Ancak hayır, tüm bu güzellikleri hayat getirmemişti.

Doğduğu andan itibaren kendisini futbol sevdalısı bir ailenin içinde bulan ve daimi amacı bir gün çok başarılı bir futbolcu olmak olan Utku Deniz Has, tek başına tırmanmıştı kariyer basamaklarını. Hayat değil, kendi getirmişti tüm o güzellikleri hayatına.

Şu an çocukluktan beri hayali olan Galatasaray'a transfer olmuşsa bu onun başarısıydı. Bu onun yaşadığı tüm zorluklara göğüs gerip vazgeçmeyişinin ödülüydü.

Dışarıdan bakıldığında belki her şey çok kolay gözüküyordu ancak olduğu konuma gelmek onun için hiç kolay olmamıştı. Daha küçücük yaşında mahallesindeki çocuklarla öylesine oynadığı futbolu artık profesyonel ligde işinin ehli futbolcularla oynuyordu. Buraya gelmek kolay olmamıştı, olduğu konuma kalmak da hiç kolay olmayacaktı, farkındaydı.

Üstelik şimdi, çocukluk hayali olan Galatasaray'a transfer oluşuna bile tam anlamıyla sevinemiyordu. Yaşayacağı zorluklar bitmemişti, aksine yeni başlıyordu.

Yine de bu onun için sorun değildi.

Yıllar önce güneş bir kere doğmuştu onun için, batsa dahi ışığını *asla kaybetmemek üzere...*

“Bu kadar sıkma canını be oğlum.” diyen abisinin sesiyle bakışlarını hırçın dalgalarıyla dans eden denizden çekti. “İlk zorluğun değil ya. Evvel Allah bunu da halledeceksin sen. Koskoca Galatasaray’a transfer oldun aslan parçam benim. Şimdi önüne çıkan engellere takılma zamanı değil. Şimdi tırnaklarını kazıya kazıya geldiğin noktada kendinle gurur duyma vakti.” Abisi yumruğunu Utku Deniz’in omzuna doğru vurdu. “Sen başardın Utku. Geriye kalan her şeyi halledeceksin. Hep hallettin.”

Gerçekten başarmış mıydı?

“Yoluma çıkarak ayağıma çelme takmaya çalışanlar yüzünden kavuştuğum hayalime odaklanamıyorum.” dedi Utku Deniz. Sesi sıkıntı doluydu. *Sen profesyonel futbolcusun her şeye katlanmalısın*, sözlerine karşı yalnızca susmakla yetiniyordu. O profesyonel futbolcuydu da... Peki ya herkes gibi insan değil miydi? Bir şeyleri kafasına takamaz ya da üzülemez miydi?

“Yine de...” diyerek yaslandığı yerden doğrulurken gözlerinin içindeki parlamaya abisi şahitlik etti. “Yine de her şeyi bir kenara attığımda, sevincimi anlatacak kelime yok.” Gülümsemi, gözlerinin içindeki parlaklık her geçen saniye artıyordu.

“Tüm söylenenlere, tüm başaramazsın diyenlere, değil o stadyumda futbolcu olmak, önünden bile geçemezsin diyenlere inat; *yarın Ali Sami Yen’in kapılarından Galatasaray’ın profesyonel oyuncusu, yedi numarası olarak içeri gireceğim.*”

Kararlı bakışlarını bir an olsun abisinin gözlerinden çekmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı. “Engeller hep vardı. Engeller hep karşıma çıkacak, bunun bilincindeyim. Üstelik şu saatten sonra o engellerin zorluğu her geçen gün daha da artacak çünkü...” Durdu, derin bir nefes aldı ve güneş tepesinde parlayarak yüzüne yansırken gözlerini bir an bile kırpmadan konuştu. “*Çünkü başardım.*”

Başarmıştı.

Henüz yedi yaşındayken hayranlıkla televizyonda izlediği futbolcular geldi aklına. Bir gün, derdi hep, bir gün ben de o televizyonun içinde olacağım, bir gün beni de öyle hayranlıkla izleyecekler.

Belki bir gün, sokakta futbol oynarken onların yerine geçmiş gibi isimlerini bağırdığı futbolcular kadar başarılı olup, mahalle aralarında top koşturan çocukların onun ismini bağırdıklarını duyacaktı.

Tam o gün kendine bunun için söz vermişti. Yalnızca bir gün çocuk haliyle umutsuzluğa kapılarak çökmüştü kaldırım taşına. Yine o gün yağmurlu ve kasvetli havaya rağmen içinde beliren ışıkla vazgeçmişti bu düşünceden. Vazgeçirilmişti.

O günden sonra bir daha değil vazgeçmek, vazgeçmeyi düşünmemişti bile Utku Deniz.

Upuzun, hayaller ve zorluklarla dolu bir yoldu yürüdüğü yol. Kimi zaman çok mutlu olacak kimi zaman ise karşılaştığı zorluklarla ayağa kalkamayacak gibi hissedecekti. Yine de hayallerinin süslediği bu yolda kazananın o olması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Pes etmek onun doğasında yoktu.

Eşofmanının çekiştirilmesiyle daldığı yerden çekti bakışlarını. “Amca.” dedi küçük yeğeni Çisil. Henüz dört yaşındaki yeğenine döndüğünde onun uzun saçlarını sallayarak kocaman gülümsediğini gördü. Utku Deniz’in ona bakmasıyla işaretparmağını kaldırarak bir noktayı gösterdi Çisil.

Utku Deniz, sevgiyle dolan gözlerini yeğenine döndürdüğünde işaret ettiği noktaya bakmadan yeğenin saçlarının üzerine dudaklarını bastırdı. Ardından işaret ettiği noktaya baktığında kâğıthelva satan bir seyyar satıcı gördü. “Kâğıthelva mı istiyorsun amcacığım?” diye sordu buram buram şefkat kokan sesiyle.

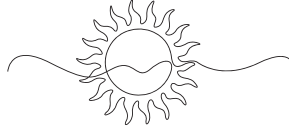
Bir *an* belirdi hafızasında. Yıllar geçmesine rağmen asla siliğildi. Aksine hiç olmadığı kadar netti.

Çisil, ismini her defasında yeniden öğrenip hemencecik unuttuğu kâğıthelvanın amcasının dudaklarından döküldüğünü duyduğunda heyecanla başını salladı. Utku Deniz onun bu halini gördüğünde tebessümünü daha da büyüttü. Bacaklarının hemen yanında duran yeğenini kucığına alarak kâğıthelva satan adamın yanına ilerlemeye başladığında Çisil kollarını sıkıca amcasının boynuna sardı.

Çisil için bir kâğıthelva alıp ücretini ödemesinin ardından paketini açarak yeğeninin ellerine tutuşturdu. Kendisinin kâğıthelvayla arası yoktu. Çisil büyük bir heyecanla kâğıt helvasını ısırırken Utku Deniz bir kez daha bastırıldı dudaklarını onun uzun ve yumuşacık saçlarına. “Amca.” dedi, henüz dolu ağzıyla.

“Söyle bebeğim.” dedi Utku Deniz onun önüne düşen saçlarını omzundan arkaya atarken. Küçük yeğeni onun biriciğiydi.

Yeğeni ısırıldığı parçayı ilk ısırığın heyecanı ile büyük bir mutlulukla çiğniyordu. Az önce yüzünden düşen bin parçayken şimdi sevecen bir ifadeyle kendisini izleyen amcasına uzattı kâğıt helvasını. Mutlu olmasını ve gülümsemesini istiyordu. “*Kâğıt helva?*”

bölüm BİR

*G*üneşin ışıltısı denizi sarmalıyordu. Zor bir haftanın başlangıcının bu kadar erken olması her ne kadar mental sağlığımı tüketse de işe gelip şu manzarayı gördüğümde huzur tüm nefret kırıntılarını bir kenara atıyordu. Kahvemden son yudumu da alarak ayağa kalkmamla bardağımı masamın hemen yanındaki çöp kutusuna attım. Saati kontrol edip henüz zamanımın olduğuna kanaat getirince odamdan çıkarak etrafa bakındım. Yarın Süper Lig başlayacağı için binanın tamamına büyük bir koşuşturmaca hâkimdi.

Yanımdan koşar adımlarla ilerleyen bedenlerin arasından sıyrılarak bahçeye çıktım. Normal bir zamanda asla boş kalmayacak banklardan birine oturduktan sonra kollarımı önümde kavuşturup derin nefesler almaya başladım. Ağustos sıcağında hafif esen rüzgârlı hava bir nimetti. Denizin hemen dibinde olmamızdan dolayı hafif esen rüzgâr salık saçlarımı uçururken yanıma oturan bedenin sahibine dönmeden denize bakmaya devam ettim. Kim olduğunu biliyordum.

“Günaydınlar efenim.” diyen sese karşılık gülümsedim. “Herkes telaş içindeyken ben de transferlere son bir kez göz

gezdirdim. Bu sezon takımların hepsi şampiyonluğa oynayacak.” Tableti önüne tutarak takımların yeni transfer ettikleri futbolcuları işaret etti. “Şu transferlere bak. Henüz KAP” bildirilmemiş olanlar var tabii. Sonucu tahmin etmek zor...”

Cristiano Ronaldo, transfer ve Galatasaray’ın aynı cümlede geçtiği bir transfer dönemi yaşıyorduk, oldukça ilginçti.

Işıl ışıl parlayarak seyir zevki veren denizden ayrılan bakışlarım ona dönerken onaylar şekilde başımı salladım. “Her takım transfer konusunda bu sene ayrı bir iyi ama önemli olanın o transferleri takım içinde oynatabilmek olduğunu unutmamalım yine de. Fenerbahçe’nin kötü transfer dönemi olmadı ancak konu şampiyonluğa geldiğinde ortada çözülemeyen bir durum olduğu aşikâr. Ki bilirsin benim en favori gösterdiğim transferlerde Fenerbahçe başlarda.”

Tebessüm ederek başımı salladı. “Orası öyle... Transfer önemli. O transferleri takım oyuncusu yapmak ayrı önemli. Bunu yapan kazanır.”

“Yine mi?” diye sormamla tebessümü sırtışa döndü. “Hayır, seninle kim şampiyon olacak diye iddiaya girmeyeceğim.”

“Bak sana söylüyorum.” derken hareketlenerek bedenini tamamen bana doğru döndürdü. “Fenerbahçe bu sene şampiyon olur. Biliyorsun ben Beşiktaşlıyım ancak mesleğimiz gereği objektifliği korumamız gerekiyor. Transferinden tut takım içindeki olaylara kadar herkesten önce bizim haberimiz oluyor. Yeni getirilen teknik direktör o takımı şampiyon yapmadan bırakmaz.”

“Daha görmedik.” dedim. “Ayrıca Beşiktaşlıyım diyorsun ama takımın aldığı dünya yıldızlarını unutmuş olabilir misin? Galatasaray da aynı şekilde... Milletın, bunun tırnağını alamazlar, dedikleri futbolcuları alıp getirdiler takıma. Bence bu sene tüm takımlar şampiyonluğa oynayacağı için son ana kadar kesin bir şey söylemek doğru olmaz.” Elimi yumruk yaparak

* Kamuyu Aydınlatma Platformu.

başparmağımı havaya kaldırdım. “Son ana kadar belli olmayan şampiyonluk yarışları... En sevdiğim.”

“Benim dediklerim çıkar.” dedi, tüm dediklerimi es geçerek. “Fenerbahçe bu sezon sonu şampiyon olur.” Fenerbahçe’den reklam mı almış, diye şüphelenmedim değil. “At hafızana bekle Lara.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Üstelemeye gerek yoktu.

“Futbol maçlarında görev alacağın için memnun musun? Dün Dilara’yı gördüm, ağlayacak gibiydi. Beklentisi daha farklıymış sanırım.” diye devam etti sohbete.

“Mutluyum açıkçası ama zaten benim için fark etmez. Dilara da voleybol olur sanıyordu, o yüzden aniden öyle yıkıldı sanırım. Neden bilmiyorum ama futbol için istekli değildi. Yine de işini severek yapacaktır.”

Başını salladı. “Her maça siz gidemezsiniz tabii.” dedi bu sefer de. “Ekipler hâlâ ayarlanma aşamasında olsa da sizin ekibi daha çok Galatasaray’a gönderirler gibi. Bu konuda memnun musun?”

“O da fark etmez.” dediğimde güldü. “Takım tutsam da tutmasam da hangi tarafta görev yapacağım çok önemli değil. İşimi her türlü severek yaparım.”

“Gerçi benimki de soru.” dedi. “Senin yakın arkadaşın Galatasaray’da oynuyor değil mi?”

İşaretparmağımı ona doğru salladım. “Özel hayatımı iş hayatıma asla karıştırmam.” Gerçekten de öyleydi. “Hem Atlas’ın yakın arkadaşım olduğunu kimse bilmiyor Ferhat. Lütfen herkesin içinde de böyle söyleme. Daha sonrasında takım ya da futbolcu kayırıyorsun denilmesiyle uğraşmak istemiyorum.”

“Aman iyi.” dedi omuz silkerek. Tabletinin ekranından bu haftanın maçlarını incelerken devam etti. “Dediğin gibi takım hakkında konuşmak riskli. Durup dururken şirketi de riske atmayalım.”

Gülümsedim. “İşim gereği tamamen objektif olabilmek için takım tutmamayı tercih ediyorum. Hatta yabancı bir takıma karşı oynayan tüm Türk takımlarını sonuna kadar da desteklerim. Yine de ne zaman paylaşım yapsam Sporun Nabzi sayfasının yöneticisi kesin şu takımlı deniliyor. Bir de tutsam neler oldu kim bilir...” İşte asıl tam da bu yüzden Galatasaray’a transfer olan Atlas’la olan dostluğumuzdan birkaç kişi dışında kimsenin haberi yoktu. “Orası doğru.” dedi. “Tarafsız olmak en mantıklısı... Ama zaten bir takım tutsak da sayfada objektif olduğumuz takdirde kimsenin bir şey demeye hakkı yok.” Bu konuda haklıydı. Kolundaki saatine bakarak ayağa kalktı. “O zaman sezonu açmanın zamanı geldi. Hazır mısınız?”

“Her zaman.” diyerek ben de hemen ardından ayağa kalktım. “Dilara’yla orada mı buluşacağız? Göremedim bugün.”

“Direkt oraya gelecek.” derken elindeki tablete bakarak ilerlemeye başladı. “Birkaç saatliğine izin almış.”

Şirket binasından içeri girerken birkaç dakika sonra buluşmak üzere ayrıldık. Dilara’yla paylaştığımız odamızdan çantamı ve kartımı alırken vakit kaybetmeden giriş kapısına ilerledim. Ilık esen rüzgârın bir kez daha tenime vurmasıyla hafifçe irkilsem de boş bir köşeye sırtımı yaslayarak Ferhat’ı beklemeye başladım. Bakışlarım koşuşturmacanın olduğu bahçede gezinirken son olarak boynuma asmış olduğum kartımda duraksadı.

SPORUN NABZI

Sosyal Medya Editörü

Lara Güneş Yazgan

İstanbul’da özel bir üniversitede tam burslu olarak okuduğum Yeni Medya bölümünden mezun olalı birkaç ay olmuştu. Şubat ayında staja başladığım ofiste artık sosyal medya editörlüğü yapıyordum. Dörder kişiden oluşan ekiplerimiz vardı. Ekip arkadaşım Dilara benim gibi yeni mezunken, röportajların çekimini

yapan Ferhat ise iki yıldır buradaydı. Ferhat yalnızca maç günü dışındaki stadyum ziyaretlerinde bizimle olacaktı, o nedenle sık sık görüşeceğimizi düşünmüyordum ama yine de belli olmazdı.

Maç günleri Dilara'yla beraber sık sık birlikte olacağımız diğer ekip arkadaşımızla ise henüz tanışma fırsatım olmamıştı. Bir hafta önce ekibe katılması gerekirken bilmediğimiz nedenlerden dolayı hâlâ onunla tanışmamıştık. Her konuda dakik ve planlı biri olarak bu konu canımı sıkırsa da önemli bir şey olabileceğinden sessiz kalmayı tercih etmiştim. Elbette böyle durumlar olabilirdi.

Bu sezon ekipçe görev alacağımız ilk işimiz, ertesi gün sezon açılışını ev sahibi olarak yapacak Galatasaray'ın son antrenmanından görüntüler yakalamak ve yeni transferleriyle küçük çaplı röportajlar yapmaktı. Bunun için rotamızı Galatasaray'ın Florya Metin Oktay Tesisleri'ne çevirecektik.

Ertesi gün yapılacak olan açılış maçında da Sporun Nabzı ekibi olarak taraftarların arasında olacaktık. Galatasaray transfer dönemini en hareketli geçiren takımlardan biriydi. Bu nedenle taraftarların yapacak olduğumuz paylaşımlara olan ilgisi de ekstra fazlaydı. Dünyaca ünlü olmasak da Türkiye'nin en fazla takip edilen spor sayfaları arasında ikinciydik. İkinci olmamızsa ilk sırada olan şirketle büyük bir rekabet içinde olduğumuz anlamına geliyordu.

İki şirket arasında tam anlamıyla Galatasaray ve Fenerbahçe rekabeti var desem yalan olmazdı.

Yalnızca futbol değil, diğer spor dallarıyla da ilgili çalışmalarımız vardı ve Dilara ısrarla futbol dışında çalışmak istese de maalesef olmamıştı. Televizyon programımızın yanı sıra YouTube çalışmalarımız da hız kazanmıştı. Şimdi her işin sosyal medyada varlık göstermesini göz önünde bulundurursak bu iyiye işaretti. Oldukça kapsamlı çalışmalara imza atmamız nedeniyle her spor dalının departmanları ve ekipleri de ayrıydı. Sporun da gecesi gündüzü olmadığı için 7/24 mesai yapabiliyorduk ama sorun değildi. Çalışmayı oldum olası seviyordum.

Ferhat yanıma gelince, “Galatasaray sabah dörde karşı KAP açıklaması yayımladı.” diyerek saate baktım. Saat on ikiye geliyordu. Yalnızca birkaç saatlik uykuyla duruyordum. Sabah dokuzda Instagram hesabımızda günün spor ekranını paylaşmamın ardından herhangi bir paylaşım yapmamıştım. “Bugünkü antrenmanda olsa da yarın ilk 11’de olmayacağı bilgisini aldım. Zaten kendisiyle ayrı ve daha kapsamlı röportaj yapmamız daha iyi olacaktır. Sonuç olarak transfer dönemini en hareketli geçiren futbolcuym.”

Daha takımda oynamaya başlamadan dengeleri değiştirmeye başladığı için kendisini tebrik etmek istiyordum. Olaylı transferiyle, yabancı takım arkadaşının ve eşinin magazinsel olayları kadar gündeme gelmişti.

Utku Deniz Has.

Geçtiğimiz sezon Antalyaspor’un sol kanadında gösterdiği performansı ile hem Galatasaray hem Fenerbahçe hem de Trabzonspor’un kadrosuna katmak için uğraştığı oldukça yetenekli genç bir futbolcuym.

Bu transfer hakkında epey büyük dedikodular dönüyor olsa da henüz gerçeğe ilişkin kimse tarafından bir açıklama yapılmamıştı. Bu yüzden futbol magazininin her gün gündeminde olan bir isimdi. Oldukça büyük takımlar peşinden koşsa ve güzel teklifler verse de Utku Deniz Has’ın tercihi Galatasaray olmuştu.

Hatta öyle ki Antalya’dan İstanbul’a olan yolculuğunu Fenerbahçe karşılaşmışken futbolcuymu kapan Galatasaray olmuştu.

Maalesef bu olaya gülmemek çok zordu. Bir gece yarısı Fenerbahçe taraftarının *çık dışarı* diye bağırarak başkanın evini basacak raddeye gelmesi ise bir o kadar üzücüydü.

Galatasaray taraftarı derbi maçlarında, *bizim de uçak biletlerimizi karşıla* diyerek dalga geçecek gibi duruyordu. Bunu sabaha karşı dörtte paylaştığım Utku Deniz’in transfer gönderisine gelen yorumlardan sonra gayet iyi anlamıştım. Bazen gerçekten dakikalarda güleceğim şeyler yazabiliyorlardı. Sos-

yal medyadaki gelişmiş linç kültürünün yanı sıra mizah anlamında geride kaldığını söyleyemedim.

Bana tek gözüm kapalı şekilde haber paylaştığı için kendisine içten içe kızgındım aslında. Uyku kırmızı çizgimdi. Gündüzler çuvala mı girmişti? Takımlara belirli saatler içerisinde transfer bildirme kuralı falan gelseydi fena olmazdı. Çalışmayı seviyor olsam da uykuyu daha fazla seviyordum. *Aynen, benim güzel bir uyku çekmem için de hemen böyle bir yasa çıkacaktı.*

Utku Deniz Has'ın transferinin detayıyla ilgili tek bildiğim futbolcunun Galatasaray'ı kendi isteğiyle seçtiği idi. Bu yüzden ki geçen sezonki takımı Antalyaspor'la güzel bir ayrılık yaşamamışlardı. Her ne kadar her şey normal gösterilse de arka planda sıkıntıların büyük olduğunu tahmin edebiliyordum. *Lara Sherlock iş başında.*

Florya'da bulunan Metin Oktay Tesisleri'nin önünde durmamızla taksiden indim ve telefonumun kamerasını açarak özellikle Galatasaray taraftarlarını harekete geçirecek o paylaşımları yapmak için tesisten birkaç alanı fotoğraflamaya başladım. Bütün bir sezonum böyle geçecekti. Mutluydum ve tamamen huzurlu olduğum bir işin içerisindeydim. Çocukluğumdan beri spor dallarını takip etmemin, stajımı bir spor şirketinde yapmamda etkisi olmuştu elbette.

Babaanneme işimi elli kere anlatsam da hâlâ ne yaptığımı bilmiyor ve *memur musun yani*, diye soruyordu ancak işimi o kadar seviyordum ki buna katlanabilirdim.

“Selam.” diyerek ekip arkadaşım Dilara'ya sarıldım. Stajı da birlikte geçirdiğimiz için samimiyetimiz bu dönemde fazlasıyla artmıştı. “Fazla beklemedin değil mi?”

Dış görünüş olarak epey minyondum. Yirmi üç yaşındaydım ve yüzüme bakılınca her ne kadar küçük görünmesem de bedenen oldukça küçük duruyordum. Dilara'ysa benim aksime uzun boylu ve kalıplı bir kadındı. Keskin yüz hatları, kumral saçları ve uzun boyuyla kesinlikle çok güzeldi. Yan

yana durduğumuzda fazlasıyla fark edilen küçüklüğüme yüzümü buruşturdum.

“Ben de az önce geldim.” diyerek sarılışıma karşılık verdi. Sert ama samimi bir mizacı vardı. “Top peşinde koşanlar için sabahın köründe kapıda bekleyemezdim.”

Bir de anlamadığım bir şekilde futbolcu düşmanlığı vardı. Voleybol ya da basketbol maçlarını duyunca gözleri parlarsa da konu futbol olunca tam aksi oluyordu.

“Voleybol maçları diğer ekipte.” diyerek sııttım. “Şansına küs. Futbol senin kaderin.”

“Bu işte çalışıyorsak her yol mubahtır.” dedi, yanımızda beliren Ferhat. “Spor ırkçılığı yapmayın lütfen Dilara Hanım.”

Spor ırkçılığı lafına gülmek istesem de Dilara'nın yüz ifadesini görmemle bu isteğime anında engel oldum.

Ferhat bir şey dememize müsaade etmeden ilerlemeye başlarken Dilara tip tip, bize dönmüş olduğu sırtına baktı. “Bu da ayrı bir artist. Hiç sevmiyorum şunu.”

Birlikte ilerlemeye başladığımızda kartlarımızı gören güvenlik, Ferhat'la kısa bir konuşma yaparak içeri girmemize izin verdi. Gülümseyerek ona baş selamı verdim. “Bazen çok şaşırıyorum.” dedim Dilara'ya. “Altı aydır birlikteyiz. Tüm stajı da beraber gördüğümüz için her gün birlikteydik ama şunu sevdim dediğin kişi sayısı toplam beş falandır. Gerçekten hiç kimseyi sevmiyorsun.”

“Abartma Lara.” dedi yüzünü buruşturup. “Beş falan da değil. On kişi vardır.”

Bakışlarım tesisin bahçesinde gezinirken *vay be* dercesine dudaklarımı büzdüm. “Lütfen bu kadar hümanist olma Dilara.”

“Elimde değil.”

Florya'nın ünlü aslanının yanından geçip içeri girmemizle bizi karşılamakla görevli olan Eray Bey yüzündeki gülümsemeyle karşımızda belirdi. “Hoş geldiniz.”

Ferhat ve Dilara'nın ardından bana uzattığı elini sıktım. “Hoş bulduk, Eray Bey.”

“Futbolcularımızın antrenmanı on beş dakikaya bitiyor. Yarınki maçın son antrenmanı. Yalnızca sabah antrenmanı olarak bitiriyoruz. Dilerseniz röportaja yarım saat sonra başlayalım. Sizler de hem dinlenin hem de röportaj için hazırlık yapın. Ekip arkadaşlarımız sizlerle ilgilenecekler.”

Ferhat ve Dilara teşekkür ederek ilerlerken Eray Bey’in yanında durmaya devam ettim. Neden beklediğimi anlamış olacak ki gülümsemesi büyüdü, yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Sosyal medya hesabınızın ben de sıkı takipçisiyim.” diyerek göz kırptı. Demek ki rakibi değil bizi takip ediyordu. *Eray Korkut golü atıyor ve durum 1-0 oluyor sevgili futbolseverler.* Eliyle koridoru işaret etti. “Antrenmandan görüntüler paylaşman takipçilerini memnun edecektir. Eh, tabii bizi de.”

Onlar daha çok, gece tüm servetini üzerine geçirdiği karısının ondan boşanacağı haberleri çıkan futbolcunuzun moralini merak ediyorlardı ama antrenmanı da merak edenler vardır tabii. İki kişi falan olduğunu düşünüyordum. Öyle bir transfer yapmışlardı ki futbolcu geldiğinden beri özel hayatıyla gündemden düşmüyordu.

Arada magazine bağlamasaydım daha iyi bir insan olabilirdim.

“Ne kadar çok ön gösterim yaparsam beklenti artıyor. Az önce burayı paylaşmamla Galatasaray taraftarı mesajları ve yorumları patlattı diyebilirim.” Hele ki *Icardi’yi çek Icardi’yi* yorumları durmak bilmiyordu. “Yarın sezonun ilk maçı ve sizden de beklenti çok olunca antrenmanlar hakkında da her şey bilinmek istiyor haliyle.”

Eray Bey yüzündeki memnuniyet dolu gülümsemeyle başını salladı. “Galatasaray her sezon şampiyonluğa oynuyor. Bu sezonda elbette şampiyonluk beklentileri oldukça yüksek. Transfer gündemimizin yoğunluğu da malum. Elimizden geleceğini yapıyoruz. Durmak yok.”

“Bu yoğunlukta bizi kırmadığınız için teşekkür ederiz. Yarın da taraftarların arasında olacağız. Güzel bir sezon olsun bü-

tüm takımlar için.” Babaannem şu anları görseydi kibarlıktan kırılacağıı söylerdi. Bugün hiç konuşamamıştık, o nedenle iş çıkışı onu aramam gerekiyordu.

Antrenmanın yapıldığı sahaya çıkmamızla Eray Bey’in birazdan geleceğini söyleyerek yanımdan ayrılması bir oldu. Düdük ve komut verme seslerinin hâkim olduğu atmosfere doğru merdivenlerden yavaş yavaş indim. Yeşil sahaya ayak basınca kenardan ilerlemeye başladım. Tek bir kişi dışında tüm takım buradaydı. Antrenmanın bitimine yaklaşmalarından olacak ki hepsinin yüzünde yorgun bir ifade vardı. Buna rağmen takımın neşe kaynağı olarak gördüğüm Muslera sırtarak ona atılan top-ların üzerine atlıyordu.

Bu adama yıllanmış şarap diyenlere yüzde yüz katılıyordum.

Bu sezon takım *full* artı *full* motivasyon sağlamak için uğraşılıyor olmalı ki yapılan yeni transferlerden diğerleri de Muslera’ya destek için gelmiş gibilerdi. Yüzündeki geniş gülümsemesiyle Mertens ona gelen topu sol ayağıyla kaleye gönderdi, işaretparmaklarını öperek havaya kaldırdı. Onun bu hareketiyle Torreira önünde diz çökerken Mata kale direğinin arkasına saklandı. Eğlenceli hallerine gülümsedim.

Bakışlarım köşede Abdülkerim’le birlikte ağırlık kaldıran Atlas’ı bulduğunda gülümsemem büyüdü. Arkası dönük olduğundan beni henüz görmemişti. Gururlu bir anne nasıl bakardı ya da nasıl hissedirdi bilmiyordum ancak Atlas’ı gördüğümde içimi öyle bir his kaplamıştı. Oğluyla gurur duyan bir anneyle benzer hislere sahip gibiydim. Atlas’ın futbol kariyerinin başından beri yanında değildim ancak geçtiği zorlu yolları biliyordum ve şimdi onu burada, Galatasaray sahasında takım arkadaşlarıyla görmek beni duygulandırmıştı.

Yıllardır uğraşıyordu ve şimdi buradaydı. Başarmıştı ve vazgeçmezse başarmaya devam edecekti.

Daha fazla duygu yoğunluğuna kapılmadan bakışlarımı kaçır-dım. Teknik direktörleri olan Okan Hoca, orta saha için

transfer edilen genç de olsa oldukça umut vaat eden oyuncularını Eymen'in omzuna elini koymuş bir şeyler söylerken kimseyi rahatsız etmeden sosyal medya hesabımız için birkaç kare ve video çekmeye başladım. Kendimi o an için paparazzi gibi hissediyordum. Fotoğrafın üzerine kocaman harflerle, “*Öyle bir şey yaptı ki görenleri şoka uğrattı!*” yazıp yanına da birkaç emoji ekleyip paylaşısam tıklanma rekoru kırar mıydı acaba?

Düdük sesleriyle birlikte, “Hadi beyler olabildiğince hızlı.” bağırışları duyuldu. Art arda koştan Yunus ve Icardi hızlandı. Bazı sporcular, özel hayatlarını sporuna katmasalardı çok daha iyi yerlere gelirlerdi diye düşünüyordum. Olay bir nevi mantaliteydi aslında ancak bunu güçlü tutmak en alt lig takımından 1. Lig'e yükselmek kadar zordu ve uğraş isterdi.

Durup dururken futbolcu yorumlama perileri uğruyordu üzerime ama futbolsever çoğu kişide bence bu özellik mevcuttu. İnsan istemsizce yorumlamaya başlıyordu.

Sporun Nabzı ekibi olarak Metin Oktay Tesisleri'nde olduğumuzu bildiren birkaç fotoğraf ve videonun ardından, *Sezonu açacak ev sahibi takımla son antrenmanlarında beraberiz*, yazarak yaptığım paylaşımın ardından yanıma yaklaşan kim olduğunu görmek için telefon ekranını kilitleyerek başımı kaldırdım.

“Allah çarpsın pestilim çıktı.” diyerek hemen yanımdaki duvara kendini bıraktı Galatasaray'ın şansa savunma yapan savunmacısı Alperen Kalkan.

“Abi sen bu yüzden yedek kalıyor olabilir misin?” diyerek hemen yanına kendini bırakan da Eymen Kortel oldu. Kendisi yirmi iki yaşında genç bir futbolcu olduğu için Alperen Abisini de öyle görüyor olabilirdi. “Valla ben bir öğleden sonra antrenmanı da yaparım şu an. Gerçi röportaj var. Kızlar güzel mi acaba?” O sırada bakışları onlara bakmaya devam eden bana kaydığında duraksadı. “Ve Messi olmayı diliyorum!” diyerek etrafa baktı.

Friends dizisine yaptığı göndermeyi es geçtim. Beni görür görmez direkt olarak güzel olduğumu belli edercesine konuşunca alınımı kaşıyarak bakışlarımı kaçırdım. Futbolcu olunca çapkınlık otomatik olarak mı yükleniyordu, yoksa Eymen Kortel takıma transfer olduğu ilk sezondan malum takım arkadaşısıyla fazla mı takılmıştı? *Futbolcularla sevgili oldun mu? Anında aldatıldınız*, yazılı videoların gerçekliğine bu hareketlerle daha fazla inanmaya başlıyordum.

“Abla merhaba.” diyerek oturduğu yerden kalkarak karşıma dikilen Alperen’e şok içinde baktım. Benden dört yaş kadar büyük olması dışında ortada bir problem yoktu. “Sen şu Sporun Damar Yolu ekibindensin değil mi? Adını söylemediler valla kusuruma bakma.”

Söyleseler de aklında tutamazmışsın zaten dememek için kendimi zor tutuyordum.

“Lara, ben.” diyerek bana uzattığı elini sıktım. “Abla dediniz ya az önce, Lara.” Düz düz suratıma bakmaya devam ettiğinde kaşlarımı kaldırdım. “Sporun Nabzı’ndan geliyoruz.”

“Siz onun kusura bakmayın.” diyerek hemen yanımda dikilmeye başladı Eymen. “Abim çok yorulunca beyin fonksiyonları da molaya çıkıyor. Bugünkü antrenman tabiri caizse ağzına etti. Ee yaşlılık...”

Alperen, Eymen’in ensesine bir tane patlattı. “Hanımefendinin yanında düzgün konuş lan gevşek herif. Sanki sahada hakemle konuşuyor. Ne demek yaşlı oğlum? Sahada bin basarım şimdiki gençlere.” Bana baktı. “Tırışka bunlar hep.”

Şimdiki gençlere...

“Sorum yok.” diyerek bir adım geri gittim. “Röportaj için ekip arkadaşlarım içeride hazırlanıyorlar. Siz biraz da olsa dinlendikten sonra başlayacağız. Ben sosyal medya hesabımızın editörü olarak antrenmanınızdan birkaç kare yakalamaya geldim.”

Sözlerimin ardından Alperen olduğu yerde dikleşti. “Zaten deminden beri şaka yapıyoruz.” diye konuştu kalın sesiyle. “Alperen